

Arrest

nr. 216 764 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 september 2015 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied samen met haar moeder, haar broer en haar zussen.

1.2. Verzoeksters moeder diende op 25 september 2015 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 maart 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 oktober 2016 (RvV 25 oktober 2016, nr. X).

1.4. Op 2 december 2016 diende de moeder van verzoekster een tweede asielaanvraag in, waarna de commissaris-generaal een beslissing trof tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 13 december 2017 (RvV 13 december 2017, nr. X).

1.5. Verzoekster diende op 19 januari 2018 een asielaanvraag in eigen naam in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 11 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op 12 juni 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig uit Basra, waar u geboren werd op 10 september 2002. U woonde op verschillende adressen in de Jenaynah wijk te Basra. Uw vader is soenniet en uw moeder sjiïet. Op 7 september 2015 vertrok u samen met uw moeder O.(...) A.(...) K.(...) A.(...) B.(...) (CG(...) O.V. (...)), broer Q.(...) A.(...) A.(...) A.(...) T.(...) (CG (...), O. V. (...)) en zussen R.(...) A.(...) A.(...) A.(...)-T.(...) (CG (...); O.V. (...)) en B.(...) A.(...) A.(...) A.(...)-T.(...) (CG (...); O.V. (...)) vanuit Irak.

Op 25 september 2015 heeft uw moeder hier in België een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in naam van u, uw broer en zussen als vergezellende minderjarigen werd ingediend.

Voor dit verzoek werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 maart 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Op 2 mei 2016 diende uw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 25 oktober 2016 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw moeder diende een tweede verzoek om internationale bescherming in België in op 2 december 2016. Op diezelfde datum diende ook uw zus R.(...) in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Voor het tweede verzoek van uw moeder werd door het CGVS op 26 mei 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen. Op 12 juni 2017 diende uw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de RVV, die op 13 december 2017 een arrest velde dat besloot tot verwerping van het beroep. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Het CGVS nam voor uw zus R.(...) op 19 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Op 22 augustus 2017 diende ze een beroep tegen deze beslissing in bij de RVV, die op 30 maart 2018 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 januari 2018 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer Q.(...) en zus B.(...) deden dit op hetzelfde moment maar deden afstand van hun verzoek op het moment van hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS omdat ze geen eigen relaas te vertellen hadden.

Ter staving van uw verzoek vermeldt u dat uw moeder onder dwang van haar familie hertrouwde nadat uw vader in 2007 gedood was omwille van zijn werkzaamheden voor de Britten. Uw stiefvader zou u vanaf uw negende verschillende keren hebben willen betasten tegen betaling. Als u hier tegenin ging werd u door hem geslagen. Hij reageerde dit ook af op uw moeder, broer en zussen. U durfde niets tegen uw moeder te zeggen over hetgeen uw stiefvader u aandeed. In de zomer van 2015 lichtte u uw moeder hier toch over in nadat hij u weer eens hardhandig had aangepakt. Ze kon niet van hem scheiden omdat hij voor de overheid werkte en dus een machtige positie had. Bovendien zouden u, uw broer en zussen dan door uw familie van uw moeder worden afgenomen. Dit alles noopte uw moeder ertoe de beslissing te nemen uit Irak te vertrekken met haar kinderen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak onder controle zou komen van uw familieleden en zich dan aan strikt religieuze kledingvoorschriften dienen te houden. U zou bovendien niet de mogelijkheid krijgen om te studeren en u zou niet zoals hier in België vrij zijn te gaan en staan waar u wilt. U vreest dan tevens mogelijk te worden uitgehuwelijkt aangezien dit een traditie is binnen uw familie.

Hier in België had u een relatie met een meerderjarige Iraakees. U raakte zwanger van hem. U reisde in augustus 2017 met hem naar Duitsland en verbleef er ongeveer twee maanden. Uw moeder diende klacht in tegen hem wegens ontvoering. Hij werd opgepakt en een periode opgesloten. Na uw verklaringen over jullie relatie werd hij vrijgelaten. Begin 2018 kreeg u een miskraam. Uw familie in Irak zou te weten zijn gekomen over uw relatie en zwangerschap en zou u daarom willen doden.

Bovendien dient u ter staving van uw verzoek de volgende originele documenten in: uw identiteitskaart (03/08/'12), uw nationaliteitsbewijs (03/04/'13), uw paspoort (19/05/'14), een Grieks document en een medisch attest i.v.m. uw miskraam. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog een afdruk van een proces-verbaal (11/08/'17) op.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt namelijk aangetast door verschillende onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen.

Allereerst haalde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets aan over de problemen die u met uw stiefvader zou hebben ondervonden. Pas aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS begint u hierover. U beweert dat u hier niet eerder over durfde te vertellen omdat uw moeder bang was en psychische problemen ondervond. Ondertussen gaat het beter en voelt u zich comfortabel genoeg om erover te spreken, zo beweert u (CGVS p.4). U stelt dat het lastigvallen door uw stiefvader de hoofdreden voor jullie vertrek uit Irak was (CGVS p.24). Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat niet u eerder al een eigen verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat het uw zus R.(...) was die als eerste van de kinderen een eigen aanvraag indiende. Op de vraag waarom uzelf toen geen verzoek indiende (uw problemen zouden immers de ware reden van jullie vertrek uit Irak zijn) moet u het antwoord schuldig blijven. U verklaart dat het de beslissing van uw moeder was dat R.(...) eerst een verzoek zou indienen (CGVS p.27). Dient hierbij nog opgemerkt te worden dat u naast R.(...) nog een andere broer en een zus hebt die minderjarig zijn. Het is dan ook zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat enkel u momenteel in eigen naam een verzoek om internationale bescherming wilde indienen en dat uw broer en zus afstand deden van hun verzoek. Indien de door u aangehaalde asielmotieven op waarheid berusten kan er immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat alle minderjarige kinderen in uw gezin tegelijkertijd een persoonlijk verzoek zouden indienen. De vaststelling dat dit niet het geval is, ondermijnt niet alleen de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in hoofde van u, uw broer, uw zussen en uw moeder, maar doet ook het vermoeden rijzen dat uw moeder de mogelijkheid om haar minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek te laten indienen gebruikt ten einde haar recht op opvang, dan wel haar verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Verder stelt het CGVS zich wat dit betreft ernstige vragen bij het feit dat u en uw familieleden pas in september 2015 Irak verlieten, terwijl uw problemen met uw stiefvader al zouden dateren van uw negende. Het feit dat jullie ook nadat u uw moeder inlichtte over de situatie nog gedurende enkele maanden in Basra bleven, doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent dit probleem (CGVS p.22).

Uw stiefvader werkte zijn frustraties tevens uit op uw andere gezinsleden (CGVS p.4). Indien jullie werkelijk allemaal te vrezen hebben van uw stiefvader en dit daarenboven de hoofdreden van jullie vertrek uit Irak was, is het zeer verwonderlijk dat uw moeder en uw zus R.(...) hier gedurende hun verschillende verzoeken nooit iets over vermeldden (zie dossier moeder, 15/26576, 15/26576Z en zus 16/19320). U, uw broer en zussen waren als kind namelijk afhankelijk van de beslissing die uw moeder zou krijgen, waardoor ten minste kan verwacht worden dat zij melding zou maken van problemen die haar kinderen zouden kennen bij eventuele terugkeer naar Irak. U geeft als verklaring waarom zij dit zou hebben nagelaten dat ze op dat moment in een slechte situatie verkeerde en dat ze geen bewijzen had dat ze getrouwd geweest is met uw stiefvader. Ze zou hierom gevreesd hebben niet geloofd te worden (CGVS p.24). Dit is weinig geloofwaardig. Vreemd genoeg maakte uw moeder zelfs **nooit melding** van het feit dat ze na de dood van uw vader zou zijn hertrouwd. Hiermee geconfronteerd stelt u nogmaals dat uw moeder loog omdat ze schrik had dat ze niet geloofd zou worden (CGVS p.25). Het is een vreemde

redenering dat iemand uit angst om niet geloofd te worden dan maar een leugen zou opsteken. Ook uw bewering dat andere asielzoekers uit het opvangcentrum haar zeiden dat ze beter dit aspect van haar relaas niet zou vertellen omdat ze toch niet geloofd zou worden, vormt geen afdoende verklaring waarom ze hiervan zou hebben afgezien (CGVS p.25). Ook uw zus zei tijdens haar procedure dat uw moeder niet hertrouwde (CGVS 16/19320 p.5). Hierop geeft u aan dat dit op aanraden van uw moeder was (CGVS p.25). Nadat de procedure van uw moeder negatief was uitgedraaid kan toch worden verwacht dat uw zus alle elementen die jullie vrees voor terugkeer naar Irak zouden kunnen staven, zou aanhalen. Het feit dat ze dit niet deed en zelfs geen melding maakte van een stiefvader doet samen met hetgeen hierboven reeds werd aangehaald de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook zwaar teniet.

U haalt tevens aan dat u bij terugkeer naar Irak onder invloed zou komen te staan van uw conservatieve familieleden. U zou bijgevolg hun regels moeten volgen en onder andere het risico lopen te worden uitgehuwelijkt, niet te mogen studeren en een hoofddoek te moeten dragen (CGVS p.5-6). Daar waar u verklaart dat meisjes meestal slechts tot het vierde of vijfde middelbaar naar school mogen gaan (CGVS p.20), blijkt uit uw verklaringen dat u in Irak wel degelijk naar school ging tot aan uw vertrek uit het land (CGVS p.11). Uw bewering dat u bij terugkeer niet naar school zou kunnen gaan is slechts een blote bewering die u op generlei wijze weet te staven.

De vrees die u koestert omtrent het verplicht moeten dragen van islamitische kledij in Irak maakt u evenmin aannemelijk. Volgens uw verklaringen is het uw familie die u zou verplichten tot het dragen van een hoofddoek en bepaalde andere kledingvoorschriften (CGVS p.). Hoewel uw zus R.(...) een gelijkaardig verhaal opstak tijdens haar verzoek om internationale bescherming, haalde uw zus op een gegeven moment aan dat er geen dwang werd uitgeoefend door jullie familie om een hoofddoek te dragen (CGVS 16/19320 p. 10). Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees helemaal op losse schroeven. U verklaart dat in uw regio niet alle vrouwen zich aan strikt islamitische kledingvoorschriften houden. Over vrouwen die geen hoofddoek dragen zou dan in negatieve zin worden gesproken. Bovendien zouden ze ook problemen kunnen ondervinden met milities of bendes. Zelf bent u hier nooit mee in aanraking gekomen, noch maakt u aannemelijk dat dit in geval van terugkeer het geval zou zijn (CGVS p.20).

Uw bewering het risico te lopen te worden uitgehuwelijkt kunt u tevens niet hardmaken. U kunt niet met zekerheid zeggen of uw ouders werden uitgehuwelijkt. U denkt dat het best mogelijk is, maar weet het niet zeker. Bovendien hebt u hier zelfs niet naar geïnformeerd. Indien deze traditie zo sterk verankerd zou zijn in de gebruiken van uw familie, is het niet aannemelijk dat u niet eens met zekerheid kunt zeggen of dit bij uw ouders ook zo ging. In ieder geval waren er nog geen plannen voor uw eigen uithuwelijking (CGVS p.8). U slaagt er dus niet in te overtuigen dat u werkelijk het risico zou lopen op een gedwongen een gedwongen huwelijk in Irak. Bevreedend is trouwens ook dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over deze aspecten van uw relaas. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u toen enkel de hoofdzaken moest vertellen (CGVS p.20). Het feit dat u zou vrezen om te moeten huwen kan bezwaarlijk als een detail worden aanzien en betreft duidelijk uw persoon. Dat u hier dus geen melding van maakte, relateert de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees hieromtrent dan ook des te meer.

Uw bewering door uw familieleden gedood te worden omdat u hier in België een buitenechtelijke relatie had en zwanger raakte, is tevens onvoldoende overtuigend. U beweert dat uw familieleden in Irak op de hoogte kwamen van deze feiten nadat de familie van uw vriend hen hiervan op de hoogte bracht. U kunt niet zeggen waarom ze dit zouden hebben gedaan. U geeft toe dat door dit te vertellen ze tevens grote problemen voor zichzelf zouden creëren (CGVS p.15, 17). Deze handelwijze doet dan ook vraagtekens oproepen. Als u gevraagd wordt wat er gebeurt met mensen die de eer van de familie schenden, beweert u het niet te weten. U denkt dat die persoon dan gedood of verstoten zou worden. U kunt echter geen concrete voorbeelden geven van personen die omwille van gelijkaardige zaken problemen ondervonden. Bovendien hebt u hier niet naar geïnformeerd. U verklaart dat de feiten reeds van een jaar geleden dateren en dat er thuis niet veel meer over wordt gepraat (CGVS p.17, 24). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Als u gevraagd wordt of u zelf al problemen ondervond omwille van deze relatie kunt u hier geen precies antwoord op geven. U beweert dat jullie stammen bijeenkwamen maar dat u niet verder weet wat er later gebeurde. Dit is het enige wat uw moeder via uw tante over deze kwestie te weten zou zijn gekomen. Dit alles is zeer vaag en weinig overtuigend. Niemand van de stam nam verder rechtstreeks contact met u op, zo zegt u. U beweert dat u bij terugkeer gedood zou worden door uw stam maar weet dan weer niet concreet door wie. Ook hebt u geen idee wat er verder nog met uw voormalige vriend gebeurde. U hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd. Het is niet aannemelijk dat u nooit geïnformeerd zou hebben naar het verdere verloop van deze kwestie, om te weten of u hierdoor nog gevaar zou lopen (CGVS p.17-19). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen door bovenstaande elementen sterk op de proef gesteld.

Door al deze tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat uw vader in 2007 gedood zou zijn omwille van zijn werkzaamheden voor de Britten wijst er niet op dat u actueel een vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren (CGVS p.9). Na deze gebeurtenis verbleef u immers nog een achttal jaar in Irak. U haalt verder geen elementen aan dat u gedurende deze periode hierdoor persoonlijk problemen ondervond, noch dat dit in de toekomst wel het geval zou kunnen zijn.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d.3/8/12), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 3/4/13) en uw paspoort (d.d. 19/5/14). Deze documenten vormen geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Basra. Ze zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Ook het Grieks document zegt niets over de asielmotieven die u aanhaalt en kan dus onmogelijk de vaststellingen van het CGVS hieromtrent wijzigen. Het medisch attest in verband met uw miskraam vormt enkel een indicatie voor het feit dat u een miskraam onderging, niet over de problemen die u in Irak zou kunnen ondervinden omwille van uw verboden relatie. Ook het proces-verbaal over uw verdwijning in augustus 2017 vermag niet deze appreciatie te wijzigen. Dit document werd immers enkel opgemaakt op basis van de verklaringen van uw moeder en wijst evenmin op een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal

zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de Basra onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Basra niet naar Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar

Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stelt verzoekster een kennelijke beoordelingsfout vast.

Verzoekster citeert artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en stelt dat er, rekening houdend met haar specifieke profiel, een grondige analyse dient te worden doorgevoerd van de relevante informatie die werd voorgelegd. Op basis van rechtspraak meent verzoekster dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt omdat telkens de meest nadelige interpretatie werd weerhouden en dat de twijfel niet mag beletten dat de vrees voor vervolging dient te worden onderzocht.

Daarna gaat verzoekster in op haar vrees voor haar stiefvader. De commissaris-generaal, zo oppert verzoekster, hecht geen geloof aan haar relaas omdat noch haar moeder, noch haar broer of zus over deze stiefvader hebben gesproken ten tijde van hun asielprocedures.

Verzoekster wijst er in haar middel in een eerste onderdeel op dat zij had uiteengezet waarom zij niet eerder over haar stiefvader kon spreken, met name de ernstige psychologische problemen van haar moeder en het trauma dat zij in Irak opliep omwille van haar echtgenoot. Pas sinds kort, zo meent verzoekster, wil haar moeder over haar echtgenoot en haar gedwongen huwelijk praten. Verzoekster wijst erop dat zij aan haar moeder wel had gevraagd om dit allemaal te vertellen, maar dat zij hiervan wegens de moeilijke situatie en het gebrek aan bewijzen heeft afgezien. Het is de moeder van verzoekster, zo stelt zij, die de beslissingen neemt voor het gezin. De commissaris-generaal kan niet aan verzoekster verwijten dat zij de beslissingen van haar moeder naleeft.

In een tweede middelonderdeel haalt verzoekster een passage uit de bestreden beslissing aan waarin vragen worden gesteld bij het gegeven dat verzoekster (en haar moeder, broer en zussen) pas in september 2015 Irak verlieten, hoewel de problemen met de stiefvader reeds zouden dateren vanaf verzoeksters 9-jarige leeftijd, en dat het gezin nog enkele maanden in Basra verbleef nadat verzoeksters moeder werd ingelicht over de situatie. Volgens verzoekster beseft de commissaris-generaal onvoldoende dat een termijn van drie à vier maanden een korte termijn is voor een vrouw om met haar kinderen het land te ontvluchten buiten het medeweten van haar echtgenoot. Verzoekster benadrukt dat zij in tussentijd niet meer thuis woonde en haar stiefvader niet meer gezien had na de bekentenissen aan haar moeder.

Verzoekster stipt voorts aan dat zij veel details heeft gegeven over het leven met haar stiefvader en de gebeurtenissen waarvan zij slachtoffer werd. Hierbij verwijst verzoekster naar haar verklaringen ten tijde van het gehoor. Er wordt, zo stelt verzoekster, onvoldoende rekening gehouden met het trauma doordat zij door haar eigen familie niet geloofd werd. Verzoekster is van oordeel dat zij heel veel weet over haar stiefvader en de verklaringen spontaan zijn waardoor zij getuigen van een werkelijke ervaring. Zij wijst erop dat zij vanaf haar negende tot haar vertrek naar België het slachtoffer werd van seksueel misbruik. De commissaris-generaal kan deze vervolgingen niet afwimpelen, zo stelt verzoekster, op de enkele grond dat haar moeder had beslist dat niemand over haar echtgenoot kon praten. De commissaris-generaal dient de asielaanvraag individueel te beoordelen, zoals de *protection officer* meedeelde, maar heeft dit naar het oordeel van verzoekster niet gedaan. Omdat niemand vroeger over de stiefvader had gesproken, werd de asielaanvraag van verzoekster geweigerd, zo besluit verzoekster.

Vervolgens citeert verzoekster artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt zij dat haar stiefvader nog steeds in Basra woont. Zij vreest in geval van een terugkeer de gevolgen van haar vertrek te moeten ondergaan vanwege haar gewelddadige stiefvader. In dit verband verwijst verzoekster naar rapporten waaruit blijkt dat er sprake is van wijdverbreid geweld tegen vrouwen in Basra en dat het beangstigend is dat de politie niet overgaat tot arrestatie van de betrokken mannen. De politiediensten die instaan voor de bescherming van het gezin, zo stelt verzoekster op basis van de landeninformatie, worden bemand door mannelijke agenten waardoor het moeilijk is voor vrouwen om toegang te krijgen tot bescherming. Verzoekster verwijst naar de landeninformatie van de commissaris-generaal om te stellen dat de daders niet gestraft worden.

Betreffende haar vrees voor haar familie wijst verzoekster op haar religieus-conservatieve familieleden die zij des te meer vreest omwille van haar gedrag sinds zij in België is aangekomen. In Irak, zo stelt verzoekster, mocht zij niet buitenkomen en diende zij islamitische kledij te dragen, waarbij zij verwijst naar een aantal van haar verklaringen ten tijde van haar gehoor waaruit blijkt dat haar familie haar religieuze dwang oplegde. Verzoekster wil zich echter van deze religieuze gewoonten bevrijden, hetgeen zij ondersteunt door de aandacht te vestigen op haar verklaringen over haar geliefde in België die 'vrij is van tradities en gebruiken'.

Tevens stipt verzoekster aan dat zij gedurende haar persoonlijk onderhoud verschillende keren de problematiek van het gedwongen huwelijk heeft aangesneden. Verzoekster vreest in geval van terugkeer gedwongen te worden uitgehuwelijkt. Haar moeder werd gedwongen uitgehuwelijkt en ook haar zus werd net voor hun vertrek bijna uitgehuwelijkt. Aangezien zij slechts 13 jaar oud was toen zij Irak ontvluchtte, waren er uiteraard nog geen plannen om haar uit te huwelijken. Betreffende haar onwetendheid over het gedwongen huwelijk van haar ouders, oppert verzoekster dat zij dit onderwerp niet met haar ouders heeft kunnen aansnijden. Aangezien verzoekster 5 jaar oud was op het ogenblik van het huwelijk van haar moeder met haar stiefvader, kan niet van haar worden verwacht dat zij zich dit kan herinneren.

In verband met de gedwongen huwelijken citeert verzoekster een uittreksel van een rapport van *Human Rights Watch* waarin wordt gesteld dat het aantal vroege huwelijken in Irak in stijgende lijn gaat. De Iraakse wetgeving laat huwelijken toe vanaf de leeftijd van 15 jaar als de huwelijksvoogd een vergunning krijgt en vrouwen durven een gedwongen huwelijk niet weigeren omwille van represailles.

Verzoekster geeft tenslotte aan dat haar familie in Irak op de hoogte is van haar buitenechtelijke relatie en haar zwangerschap, waarbij zij verwijst naar haar verklaringen dienaangaande ten tijde van het gehoor. Volgens verzoekster komen families uit dezelfde regio van herkomst in Irak samen in België. Op die manier, zo stelt verzoekster, heeft zij ook haar huidige partner ontmoet. De commissaris-generaal mag niet vergeten, zo gaat verzoekster verder, dat haar moeder aanvankelijk dacht dat haar dochter ontvoerd was waardoor zij er met haar zus in Irak over gepraat had. Als gevolg van de situatie is een stammentwist ontstaan. Verzoekster stelt dat zij in elk geval de waardigheid van de familie aangetast heeft, waardoor zij een risico loopt op eerwraak, hoewel zij geen voorbeelden kan schetsen uit haar omgeving. Bij zijn beoordeling, zo gaat verzoekster verder, dient de commissaris-generaal rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster als minderjarige.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de definitie van 'gewapend conflict' in het arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Vervolgens is verzoekster van oordeel dat de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de 'COI', dat burgers in de zuidelijke provincies van Irak louter door hun aanwezigheid aldaar geen reëel risico lopen op ernstige schade, niet gerechtvaardigd is. Verzoekster stelt dat er nog steeds zware aanslagen door IS worden gepleegd waarvan elke Irakees het doelwit kan vormen. Tevens wordt gewezen op de verslechtering van de veiligheidssituatie en een toename van het crimineel en tribaal geweld en op een golf van aanslagen in de provincie en de stad Basra. Op grond van deze informatie stelt verzoekster dat zij in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire bescherming omdat er nog steeds een conflict bestaat in Basra. Indien er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, zo vervolgt verzoekster, riskeert zij in elk geval foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet.

2.2. Nieuwe elementen

Er werden door de partijen geen nieuwe elementen aangebracht.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer* en bij de beoordeling van de verklaringen werd rekening gehouden met verzoeksters jeugdige leeftijd.

De commissaris-generaal stelt dat de geloofwaardigheid van verzoekster wordt aangetast door verschillende onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. In de eerste plaats wordt opgemerkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen met haar stiefvader niet aanhaalde en hier slechts bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal over begon. De commissaris-generaal wijst er bovendien op dat verzoekster verklaarde dat de problemen met haar stiefvader de hoofdreden waren van het vertrek van het gezin uit Irak, waardoor de vraag rijst waarom verzoekster niet eerder een asielaanvraag in eigen naam indiende.

In de beslissing wordt ook gewezen op het feit dat verzoekster en haar gezinsleden Irak slechts verlieten in september 2015 terwijl de problemen met verzoeksters stiefvader reeds zouden dateren van haar negende levensjaar. Volgens de commissaris-generaal doet het gegeven dat het gezin nog in Basra bleef nadat de moeder van verzoekster werd ingelicht, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit probleem.

In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat het verwonderlijk is dat de overige gezinsleden de problemen met de stiefvader niet hebben vermeld en dat de moeder van verzoekster leugenachtige verklaringen aflegde over het feit dat ze na de dood van verzoeksters vader zou zijn hertrouwd.

Naar aanleiding van de voorgehouden vrees van verzoekster voor haar conservatieve familieleden waardoor zij zou worden uitgehuwelijkt, niet zou mogen studeren en een hoofddoek zou moeten dragen, wordt in de beslissing gesteld dat dit geenszins aannemelijk wordt gemaakt.

Betreffende de problemen die verzoekster zou kennen omwille van haar buitenechtelijke relatie in België wordt in de beslissing gesteld dat verzoeksters verklaringen hierover vraagtekens oproepen omdat zij niet weet wat er gebeurde nadat de stammen hierover bijeenkwamen en zij niet op de hoogte is van wat er met haar voormalige vriend gebeurde.

De commissaris-generaal is van oordeel dat de dood van verzoeksters vader in 2007 omwille van zijn werk voor de Britten er niet op wijst dat zij een actuele vrees voor vervolging dient te koesteren.

De documenten die verzoekster had neergelegd, zo vervolgt de commissaris-generaal, wijzen niet op een gegronde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat dat er actueel in zuid-Irak geen uitzonderlijke situatie bestaat waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoekster louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster heeft volgens de commissaris-generaal geen ‘persoonlijke omstandigheden’ aannemelijk gemaakt die in haren hoofde een verhoogd risico opleveren op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal wijst de voormalig staatssecretaris voor Asiel en Migratie *in fine* van zijn beslissing op de minderjarigheid van verzoekster waardoor zij de bescherming geniet van het Kinderrechtenverdrag.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (*cf.* RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 september 2015 als minderjarige met haar gezin toekwam op Belgisch grondgebied en op 19 januari 2018 in eigen naam een asielaanvraag indiende (AD, stuk 18, bijlage 26). Verzoekster bleek niet op de hoogte van de precieze reden voor het vertrek van het gezin uit Irak in 2015 (AD, stuk 17, Vragenlijst CGVS, 20 februari 2018, vraag 5), maar verklaarde dat zij thans problemen zou kennen met haar stam omdat zij een buitenhuwelijkse relatie had met een jongen (*Ibid.*, vraag 4). Verzoekster verklaarde dat haar biologische vader in 2007 werd gedood, maar vermeldde geen *“Ouders/personen die de asielzoeker hebben grootgebracht, stiefouders, adoptieouders, voogden (...)”* (AD, stuk 17, Verklaring DVZ, 20 februari 2018, persoonsgegevens, punt 13). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoekster plots dat haar moeder na het overlijden van haar vader in 2007 was hertrouwd met een man die haar lastig zou hebben gevallen en zich gewelddadig gedroeg jegens haar moeder en broers (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 25 april 2018, p. 4).

2.5.5. In de bestreden beslissing overweegt de commissaris-generaal dat het bevreemdend is dat verzoekster, bijna drie jaar na het vertrek uit Irak, voor het eerst vermeldt dat haar moeder zou zijn hertrouwd na het overlijden van haar eerste echtgenoot in 2007. De moeder van verzoekster verklaarde immers tijdens haar gehoor uitdrukkelijk dat zij na het overlijden van haar man altijd alleen had gewoond (AD, stuk 15, Landeninformatie, gehoorverslag moeder CGVS, 11 maart 2016, p.4) en ontkende formeel dat zij na het overlijden van haar echtgenoot in 2007 zou zijn hertrouwd (*Ibid.*, p. 7). Terloops wijst de Raad erop dat de moeder van verzoekster wel een *“kapotte huwelijksakte”* van haar eerste huwelijk uit 1997 had voorgelegd (AD, stuk 15, Landeninformatie, gehoorverslag moeder CGVS, 11 maart 2016, p. 10), waardoor niet kan worden ingezien waarom geen begin van bewijs van haar tweede huwelijk zou kunnen worden aangeleverd. Ook bij haar tweede asielaanvraag van 2 december 2016 wijzigde de moeder van verzoekster haar verklaringen betreffende haar burgerlijke staat niet. Bovendien ontkende ook de zus van verzoekster tijdens haar gehoor dat haar moeder hertrouwd was na het overlijden van haar vader in 2007 (AD, stuk 15, Landeninformatie, gehoorverslag zus CGVS, 20 juni 2017, p. 5) en kwam verzoekster pas ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal op de proppen met een stiefvader.

2.5.6. De verwijzing in haar middel naar de psychologische problemen van haar moeder en haar macht over haar dochters kan onmogelijk worden aanzien als een deugdelijke rechtvaardiging voor de onduidelijkheid over de burgerlijke staat van de moeder van verzoekster na 2007. Verzoekster verklaart plots dat haar moeder na het overlijden van haar man wél zou zijn hertrouwd, maar ondersteunt haar verklaringen niet met een begin van bewijs. Er kan desgevallend begrip worden opgebracht voor het verzwijgen van het *intra*-familiaal geweld binnen het gezin door verzoeksters moeder en door haar zus, maar er kan niet worden ingezien waarom bewust leugenachtige verklaringen zouden worden afgelegd over de vraag of de moeder van verzoekster na het overlijden van haar man al dan niet was hertrouwd. Aangezien geenszins wordt aangetoond dat de moeder van verzoekster na 2007 is hertrouwd omdat er geen huwelijksakte of een ander begin van bewijs aangaande dit huwelijk werd voorgelegd, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster dat zij door haar stiefvader zou zijn lastiggevallen. Indien deze problemen werkelijk de reden waren waarom het gezin in 2015 uit Irak vertrok

en indien een aantal familieleden op de hoogte waren van dit misbruik, komt het uiterst bevreemdend voor dat verzoekster initieel verklaarde niet te weten wat de reden was voor het vertrek in 2015 (AD, stuk 17, Vragenlijst CGVS 20 februari 2018, vraag 5).

2.5.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het tweede huwelijk van de moeder van verzoekster is haar affirmatie, dat zij gedetailleerde verklaringen zou hebben afgelegd over het leven met haar stiefvader en haar betoog dat drie tot vier maanden een korte termijn zijn om het land te verlaten, weinig relevant. Hetzelfde geldt voor het betoog van verzoekster over het geweld tegen vrouwen in Irak, waarbij zij een aantal internetbronnen citeert en het gebrek aan overheidsbescherming tegen dit geweld.

2.5.8. Naast de problematiek van haar stiefvader stelde verzoekster druk te hebben ervaren vanwege haar familie. Zo stelde verzoekster een heel strenge opvoeding te hebben gekregen waarbij zij niet naar buiten mocht en geen gsm mocht bezitten, het verplicht dragen van een hoofddoek door de meisjes en het uithuwelijken als je pas volwassen bent (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 25 april 2018, p. 6). Nochtans bleek dat verzoekster tot aan haar vertrek school liep in Irak (*Ibid.*, p. 11) en dat er voor haar nog geen uithuwelijking werd gepland (*Ibid.*, p. 8). Bovendien verklaarde de zus van verzoekster dat zij vooral verplicht werd om een hoofddoek te dragen omwille van haar veiligheid, maar dat er geen dwang mee gepaard ging dat zij geen andere regels moest volgen (AD, stuk 15, Landeninformatie, gehoorverslag zus CGVS, 20 juni 2017, p. 10). Uit de verklaringen van verzoekster kan hoegenaamd niet worden opgemaakt dat zij omwille van de beweerde conservatieve houding van haar familieleden getraumatiseerd zou zijn, zoals zij in haar middel voorhoudt. Uit de verklaringen van verzoekster kan niet worden opgemaakt dat zij een reëel risico loopt om gedwongen te worden strenge religieuze voorschriften te volgen of zal worden uitgehuwelijkt. Het gegeven dat er in Irak een problematiek van kindhuwelijken bestaat en dat er zelfs een stijgende tendens zou zijn, betekent niet *ipso facto* dat verzoekster ook tegen haar wil zal worden uitgehuwelijkt in geval van een terugkeer naar Irak.

2.5.9. Tenslotte stelde verzoekster dat zij in Irak meteen op de luchthaven zal worden gedood omdat zij een buitenechtelijke relatie had waarbij zij zwanger was geraakt (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 25 april 2018, p. 16-17). Verzoekster stelt dat haar familie in Irak hiervan op de hoogte was geraakt via een oom langs moederszijde van haar vriend, die in contact stond met de zussen van haar vriend in Irak (*Ibid.*). Verzoekster bleek echter niet te weten wat het gevolg is indien de eer van de familie wordt geschonden. Verzoekster bleek evenmin concrete voorbeelden uit haar omgeving te kennen en is niet op de hoogte van de afwikkeling van het stammenconflict dat omtrent haar buitenechtelijke relatie ontstaan zou zijn en heeft zich hierover niet nader geïnformeerd (*Ibid.*). Verzoekster zelf werd ook nooit door de stam gecontacteerd. De relatie met haar vriend werd ondertussen beëindigd en zij heeft geen contact meer met hem of zijn familie (*Ibid.*, p. 18-19).

2.5.10. Met betrekking tot de buitenechtelijke relatie wordt er in de beslissing op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat een betrokken familie gevoelige informatie die de eer van de familie zou kunnen schaden zou doorgeven aan familieleden in Irak. Verzoekster gaf immers zelf toe dat de boodschappers zich hierdoor zelf in de problemen zouden kunnen brengen (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 25 april 2018, p. 15). Bovendien blijkt verzoekster weinig informatie te kunnen verstrekken over de huidige stand van het stammenconflict en het eventuele risico dat zij zou lopen (*Ibid.*, p. 17). Verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering "*Ik zal zeker gedood worden als ik terugkeer; dat staat vast*" (*Ibid.*, p. 18). In haar middel herhaalt verzoekster haar relaas, maar dit is niet van aard om de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal betreffende het ongeloofwaardig karakter van haar vrees voor eengerelateerd geweld om te buigen.

2.5.11. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat er geen grondige analyse zou zijn gebeurd in het licht van het door haar geciteerde artikel 48/6, §5, van de vreemdelingenwet, noch dat geen individuele beoordeling van haar asielaanvraag zou hebben plaatsgevonden of dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldigheid.

2.5.12. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel

risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.13. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar relaas komt verzoekster niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de notie “*gewapend conflict*”.

2.5.15. Uit de beschikbare landeninformatie (AD. Stuk 15, Lande informatie, ‘COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Zuid-Irak’, 28 februari 2018) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld waren geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het meeste geweld in zuid-Irak is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. In de overwegend sjiiitische zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wasit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al-Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en ISIS niet aan de orde. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Specifiek voor de provincie Basra wordt in de landeninformatie aangegeven dat deze in 2013 2.403.301 inwoners telt en dat er geen rechtstreekse confrontaties waren tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats. De blog *Musings on Iraq* maakt in 2016 gewag van 46 incidenten in de provincie Basra. Hierbij vielen 25 doden en 27 gewonden. *Iraq Body Count* rapporteert een hoger aantal burgerslachtoffers. In de periode van 1 januari tot 6 juli 2017 rapporteert *IBC* 29 incidenten met een dodelijke afloop. In totaal zouden er volgens de provisorische vaststellingen van *IBC* 55 doden zijn gevallen. Het merendeel van de doden vallen door vuurwapens. Er gebeuren ook twee zware aanslagen: op 19 mei 2017 worden twee ‘SVBIED’ tot ontploffing gebracht aan een controlepost op een autoweg in de buurt van olievelden in de provincie Basra en in een buitenwijk van Basra: 11 mensen sterven en 30 worden gewond. In de periode van 1 juli 2017 tot 31 december 2017 rapporteert *Musings on Iraq* 17 incidenten in Basra, daarbij komen acht burgers en één lid van de *Internal Security Forces* om het leven. In januari 2018 rapporteert *Musings on Iraq* negen incidenten in Basra. Daarbij komen drie burgers om. Het aantal burgerslachtoffers als gevolg van de aanslagen blijft dus eerder beperkt. De stad Basra en de gelijknamige provincie hebben momenteel wel te kampen met grote economische problemen, waardoor er betogingen plaatsvinden tegen corruptie en slechte publieke dienstverlening, toenemende tribale spanningen en crimineel geweld door de drughandel (*Ibid.*, p. 20-24).

2.5.16. Verzoekster komt op basis van dezelfde informatie tot de conclusie dat Irakezen die afkomstig zijn uit Basra wel in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Nochtans blijkt uit deze informatie niet dat het onmogelijk zou zijn voor burgers om naar Basra terug te keren en kan, ondanks een stijging van het criminele en tribale geweld, niet worden besloten dat er actueel in de provincie Basra een uitzonderlijke situatie zou bestaan waarbij elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld.

2.5.17. Verzoekster heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die haar meer vatbaar zouden maken voor ernstige schade als gevolg van het in Basra aanwezige (relatief beperkte) willekeurige geweld.

2.5.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een

schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster heeft geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN